

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΙΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνύγνωστα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ. . . δρ. 7.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος. . . 4.—

Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος. . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰσὺνδρομαῖαρχονται τὴν ἴην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 42^{ος}

Ἐν Ἀθήναις. 13 Ἰανουαρίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 7

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

— Εἶνε κακὸς ὁ δάσκαλος ! ἔλεγε ὁ μικρὸς ὁ Μήτσος, τὸ ἀρκουδόπουλο, καθὼς ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του ἐκατὸ φορές τὴν λέξιν μ. - ε - λ - ι.

« Τὸ ἀρκουδόπουλο ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του... »

— Εἶνε παραπολὺ κακὸς ! εἶπε καὶ τὸ ἐξαδελφάκι του, ὁ Μανώλης, πού του ἔβαλε καὶ αὐτοῦ τοῦ δάσκαλος γιὰ τιμωρίαν ν' ἀντιγράψῃ πενήντα φορές τὴν φράσιν : « Αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ καλαί ».

— Ἀκοῦς ἐκεῖ... νὰ μας κρατήσῃ ὁ λουὺς ἐδῶ, γιατί ἔκαμε αὐθάδειες ὁ Λεονταράκης !

— Θά το πῶ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, ἅμα θά πάω στὸ σπίτι ! εἶπε ὁ Μανώλης.

Δὲν ἦταν καθόλου δυνατὰ εἰς τὸ γράψιμο, τὰ καίμένα τὰ ἀρκουδόπουλα ἔβγαζαν ἔξω τὰς γλῶσσας των, ἐξύνανε τὰ κεφάλια τους, ἐγρατζουνίζανε τὸ χαρτί κι' ἀντὶ νὰ γράψουνε γράμματα, ἐκάμανε ἕνα σωρὸ μελανιὲς καὶ μουντζούρες.

Τέλος πάντων, οἱ τιμωρημένοι ἐτελείωσαν τὰ γραπτὰ, ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν γιὰ τιμωρίαν, καὶ ὕστερα ἦλθε τὸ ὠραιότερο καὶ διασκεδαστικώτερον μέρος τοῦ προγράμματος, — τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης ἦτο λαμπρὸς γυμναστής, καὶ ὅλα τὰ ζώακια ἤ-

σαν ἐνθουσιασμένα που ἔκαμναν τοὺς στρατιῶτες. Μονάχα ἡ Τιγρίνα δὲν ἦτον εὐχαριστημένη μ' αὐτὸ τὸ μάθημα.

— Ἄρα ἔχεις καλὰ νύχια καὶ καλὰ δόντια, τί τα θέλεις τὰ ὄπλα ; — ἔλεγε.

Τὰ ἄλλα ὅμως ζῶα δὲν ἐβλέπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων.

Κάθε μαθητὴς εἶχε κ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ σκουφάκι, σὰν τοὺς Ἀγγλοὺς πεζοναῦτες. Εἶχε κ' ἕνα σπαθὶ ὁ καθένας κ' ἔκαμναν τὰς ἀσκήσεις ἔξω στὸν κάμπον. ἅπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔμαθαν νὰ κάμουν βῆμα, καὶ βῆμα ταχύ, καὶ βῆμα σημειωτόν, καὶ τροχάδην, καὶ ἀσκήσεις μὲ κορύνες καὶ ἀλτήρας, καὶ « κλίνετε ἐπὶ δεξιάν », καὶ « κλίνετε ἐπ' ἀριστερά », καὶ « μεταβολή », καὶ « μάρς ! » καὶ ὅλα τὰ γυμνάσια.

Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης ἔμαθε

εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ τραγουδοῦν κ' ἕνα τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον, ἔλεγε, εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἕναν γέροντο-λογίαν, ὅταν ἦτανε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους, — καὶ το τραγουδοῦσαν πιά ὅλοι μαζί, καθὼς ἐπήγγαζαν μὲ τὸ σπαθὶ ἐπ' ὤμου.

Κ' ἔπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε ἀπὸ κανένα μέρος τὸν κύριον Μαῖμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε ἐπάνω καὶ κάτω ἐμπρὸς στὴν παράταξιν τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ πῶς τοὺς ἐφώναζε, κάθε λίγο καὶ λιγάκι :

— Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἔχασε τὸ βῆμα ! Δεξιό, ἀριστερό ! δεξιό ! . . . ἕνα-δυό !

ἕνα-δυό ! . . . Γιαννάκη, Γιαννάκη ! πίσω λιγάκι τὸ κεφάλάκι σου Χαλᾶς τὴ γροχμυή καὶ σκεπάζεις τοὺς ἄλλους ! . . . Τὶ κατάστασις εἶνε αὕτη ;

Δεσποινὶς Τιγρίνα, προχώρησε λοιπόν ! τί κάθσαι σὰν κούτσουρο ; . . .

Ἐνα-δυό ! ἕνα-δυό ! μεταβολή ! Ἐν, δύο, τρία ! . . . Στοιχηθὼν ἐπὶ δεξιάν ! . . .

Γιὰ ποῦ τραβᾶς, κύριε Ἀλεπουδάκη ; Δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ διακρίνης τὸ δεξιὸ πόδι σου ἀπὸ τὸ ἀριστερό ! . . .

Σιωπή ! ἀντιλογίες δὲν ἐπιτρέπονται ! . . .

Ἄν μου ξανακάνετε τέτοιες ἀνοησίες, θά διαλύσω ὅλον τὸν οὐλαμόν σας, καὶ δὲν θά σας ξανακάμω γυμνάσια δέκα ἡμέρες ! . . . Τὸ ἀκούσατε ; τὸ ἐκαταλάβετε ; . . . Λοιπόν, προσοχή ! Ἄλτ !

Ἀλλὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζώακια ἐπρόσεχαν πολὺ καὶ δὲν ἔκαμναν πολλὰ λάθη εἰς τὰ γυμνάσια . . . Τί νὰ σας πῶ ! Ὅλα τοὺς εἶχαν καλλίτερα νὰ κάνουν ἀπὸ τὸ

« Νὰ ἐβλέπατε τὸν κ. Μαῖμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε . . . »

πρωί έως το βράδυ γυμνάσια παρά μαθήματα...

Νά τί έλεγε το τραγουδι των στρατιωτικών ασκήσεων:

Ατενώς και προσοχή!

Όλοι εμπρός! Βήμα ταχύ!

Με τα δυό σας πόδια,

Κι' όχι σάν τα βώδια

Πού δεν έρουν τί θα πη

Ένα-δυό! βήμα ταχύ,

Ατενώς και προσοχή!

Ένα - δυό!

Ένα - δυό!

Το κεφάλι σας όρθό,

Και το στήθος πεταχτό.

Και το χέρι στο γυφό,

Και στόν ώμο τόν σπαθί!

Προσοχή!

Κλίνει! επ' άριστερά!

Κλίνει! επί δεξιά!

Ατενώς! Μεταβολή!

Φέρτε - άρι! Επ' ώμου - άρι!

Φέρτε - άρι!

Αλτ!... σταθείτε στή γραμμή!

Προσοχή!

Μη χαλνάτε την άράδα,

Γιατί πάτε φυλακή

Μιά σωστή βδομάδα!

Ατενώς και προσοχή!

Είς τόν ώμο τόν σπαθί,

Και τόν χέρι στή ροφή

Τού παντελονιού σας!

Κ' έχετε τόν νινού σας

Στή διαταγή!

Ταράμ!

Τράμ! τοτάμ! ταρά-τατάμ!

Κλίνει! επί δεξιά!

Κλίνει! επ' άριστερά!

Λόχος άλτ! κα! προσοχή.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

— Η μίς Δάλυ έλπίζει ότι θά την συγχωρήσετε πού θά μείνη στο κρεβάτι σήμερα το πρωί, διότι την ένοχλει φοβερά ό κεφαλόπονος, — έπενε ένα πρωί ή Δωροθέα είς τό πρόγευμα.

— Α! την καίμενη την μίς Δάλυ! άνέκραξεν ή κυρία Μάρσαλ. Πολύ την λυπούμαι!

— Ω! τί καλό! δεν έχει μαθήματα σήμερα! εφώνασε και ή Ισαβέλλα με πολλήν χαράν. Κ' εγώ την λυπούμαι, μά καμμιά φορά, ως βλέπετε, κάθε καλό έχει και το καλό του.

— Είδες την! φιλοσοφικό πνεύμα που έχει! είπεν ό κ. Μάρσαλ. Νά σ' άκουε

ή μίς Δάλυ από κανένα μέρος!... Και τί σκοπεύεις νά τα κάμης όλη μέρα τά κορίτσια; Αλίχνη;

— Μπα! θά παίξουμε και θά διασκεδάσουμε σήμερα, είπεν ή Έλεονώρα.

— Κ' εγώ νομίζω ότι πρέπει νά σας κάμω εγώ τό μάθημα, είπεν ή κυρία Μάρσαλ με σκεπτικόν ήθος παραποληές έκτακτες εορτές είχαμε έως τώρα...

— Έλπίζω πως έσκέφθης πρώτα αυτό που θέλεις ν' αναλάβης, παρετήρησε σοβαρώτατα ό κ. Μάρσαλ.

— Έσυνείθισα νά βοηθώ την μητέρα μου στο σχολείο της, άπήντησεν ή σύζυγός του! λοιπόν δεν είναι καθόλου δύσκολον για μένα αυτό τό έργο.

— Εγώ φυσικά δεν θά έτολμούσα νά το κάμω, άπήντησεν ό κ. Μάρσαλ, γελῶν! α! είμαι παραπολύ νευρικός εγώ!

— Δεν είναι κακή ιδέα, είπε τότε ή Δωροθέα. Η μίς Δάλυ πάντοτε μας λέγει πως ήθελε νά μας εξετάσετε και σείς, για νά δητε τας προόδους μας και αν θά ήσθε ευχαριστημένη μαζί της.

— Δεν ήμπορώ νά έγχυηθώ για τας προόδους σας, αλλά κ' εγώ και ό πατέρας σας είμεθα ευχαριστημένοι με την μίς Δάλυ, έσπευσε ν' άπαντήσει ή κυρία Μάρσαλ.

— Δεν νομίζετε πως ένας περίπατος θά μας έκαμνε περισσότερο καλό; είπεν ή Έλεονώρα. Δεν κάνει πολύ ομίχλη έξω, και εσείς δεν είδατε ποτέ σας τί ώρατα πού κολυμπά ή πρασινάδα μ' αυτό τό ρῶς...

— Κολυμπά ή πρασινάδα; δέκοψεν ή μητέρα. Έγινε λοιπόν καμμιά πλημμύρα, και δεν έπήρα είδησιν;

— Όχι, καλέ! ποιός σας είπε για πλημμύρα; άπήντησεν ή Έλεονώρα με προπέσειαν. Είπα «κολυμπά», κι αυτό θά πη πως κουνούν τά χόρτα έτσι από εδῶ και έτσι από εκεί...

Και έδειξε με τά χέρια της πως κυματίζει ή χλόη, όταν φυσά απαλό αεράκι.

— Καματίζει, θέλεις νά πης! είπεν ό πατέρας της, και έσηκώθη διά νά εξέλθῃ. Αλίχνη, υποθέτω ότι πρέπει νά την βάλης νά μάθῃ απ' έξω τό λεξικόν, για νά εκφράζεται σωστά... Χαίρετε, πουλάκια μου! κυττάξετε νά κάμετε εϋτακτα, και θά σας πάγω στήν παντομίμα... τόν άλλον μήνα...

Μόλις άνεχώρησεν ό σύζυγός της, ή κυρία Μάρσαλ έστειλε τά παιδιά είς τό δωμάτιον της μελέτης νά ετοιμάσουν τά βιβλία των, ενώ ή ίδια έπήγαινε νά ιδῇ την μίς Δάλυ και νά δώσῃ στήν κυρά Ράιτ τας παραγγελίας της διά την ήμέραν. Είχε πραγματικῶς πολλήν επιθυμίαν νά ιδῇ τί ήξευραν τά κορίτσια της, διότι της εφάνιντο ότι ήσαν πολύ άμαθη.

Η Δωροθέα, ή οποία ήτο ευχαριστημένη μάλλον, διότι ή κυρία Μάρσαλ

έπρόκειτο νά τους κάμῃ τό μάθημα, την συνώδευσεν επάνω διά νά της δίδῃ την γνώμην της είς διάφορα ζητήματα. Η Μαριωρή έθεώρησε τό διάβημα της μητέρας των ως επέμβασιν είς άλλότρια καθήκοντα. Πάντοτε εύρισκεν αυτή σφάλμα είς ό,τι έκαμνεν ή μητριά των, κ' έσχολιάζε κ' έστρηφογύριζε μέσα στο ζηλότυπον μυαλό της και τας άθωοτέρας της πράξεις και εκφράσεις, έως ότου καταγυόσαν νά της φαίνωνται άδικοι και κακεντρεχείς. Δι' αυτό και την φορὰν αυτήν είπεν, ενώ έστέκετο κοντά στο τραπέζι του δωματίου της μελέτης:

— Πιστεύω πως ή μαμμιά θέλει νά μας ξεσκεπάσῃ πόσο λίγα πράγματα ξέρουμε.

— Ω! δεν θά χρειασθῇ και πολύ για νά το εύρη! παρετήρησεν ή Έβελίνα με ήσυχον τόνον, ενώ έπήγαινε νά καθήσῃ είς την κουιστήν πολυθρόναν δίπλα στήν φωτιάν. κ' έβουίζετο είς την άνάγνωσιν ενός βιβλίου, τό όποϊον ετράβηξεν από τό μαξιλάρι άποκατόν.

— Θέλει νά κάνῃ τόν κατάσκοπο στή μίς Δάλυ, τώρα που λείπει αυτή! εξηκολούθησεν ή Μαριωρή, ενώ άνοιγόκλεινε με κακιωμένον ύφος ένα βιβλίον.

— Α! μά είσαι άπαισία μ' αυτές τες κακές ιδέες σου! εφώνασεν ή Μαριάννα, ή οποία κατι εξητούσε νά εύρη είς την βιβλιοθήκην. — Η καίμενη ή μαμμιά κάμνει ό,τι μπορεί για νά μας ευχαριστῇ, κ' εσύ ὅλο και άδικοι σχόλια κάμνεις. Εγώ θά βάλω τά δυνατά μου σήμερα νά πῶ καλὰ τό μάθημα, νά την ευχαριστήσω.

— Εγώ ὅμως όχι! έπρόσθεσεν ή Έλεονώρα, ενώ εθρονιάζετο επάνω στο τραπέζι κ' εκυτούσε τά πόδια της. Μοῦ φαίνεται πως το κάνει από κακία της, ή άγαπητή Αλίχνη, νά θέλῃ σήμερα νά μας κάμῃ μάθημα, ενώ ήμείς ήθέλαμε νά κάνωμε σκόλη!

— Δεν πρέπει νά την λές έτσι, είπεν ή Μαριάννα μ' επιπληκτικόν τόνον, ενώ ή Ισαβέλλα έκίχλιζε με τό λεπτόν γέλιο της.

— Θά την λέγω, θά την λέγω, θά την λέγω, έτραγουδῃσεν ή Έλεονώρα. Θά το πῶ και μπροστά της. Αφοῦ την λέγῃ ό πατέρας έτσι, έχω τό δικαίωμα κ' εγώ νά την είπῶ!

— Αμ' δὲ θά κοτήσης! εφώνασεν ή Μαριάννα.

— Περιμένε, και θά δῇς! άπήντησεν ή Έλεονώρα.

— Τελείονε λοιπόν, Μαριάννα, είπεν ή μικρούλα Ουίνιφρεδ με άνυμπονησίαν, κάθῃσεν κοντά στο τραπέζι — ὅλα δηλαδή, έκτός από την Ουίνιφρεδ, ή οποία είχεν ανακαλύψῃ τό φόρεμα και κατεγίνετο νά ένδύσῃ με αυτό την κουκλάν της, ήλθε δὲ με πολλήν δυσχερέσειαν της, όταν την εφώνασαν. Επίσης δεν ε-

— Θέλω τό φόρεμα της κουκλίας μου... τό έβαλα μέσα στή μεγάλη Έγκυκλοπαίδεια για νά σιδερωθῇ! άπήντησεν ή Ουίνιφρεδ, ή οποία πολὺ άργά και προσεκτικά εξεστόμισε ενείνην την μακροτάτην λέξιν.

— Σοῦ έχουν ένα καμάρι μερικές-μερικές! είπε περιπαικτικά ή Έλεονώρα.

— Νά σας πῶ... θαρρῶ πως είναι καίρὸς πιά ν' αρχίσῃ άνάγνωσιν κ' ή Ουίνιφρεδ... ήρχισε νά λέγῃ ή Ισαβέλλα.

Αλλά ένας δυνατός πάταγος την έσταμάτησε.

Η Ουίνιφρεδ έπήγε νά σπρώξῃ την Μαριάνναν, και μαζί κ' αὶ δυό άνεποδογύρισαν μίαν στήλην βιβλίον. Η Ουίνιφρεδ, χωρίς νά ταραχθῇ καθόλου, εκάθῃσεν επάνω στα βιβλία και ήρχισε νά ψάχνῃ στους δώδεκα τόμους της μεγάλης Έγκυκλοπαιδείας, ενώ ή Μαριάννα ήρπασε ένα μικρό βιβλίο, τό έχωσε στήν τσέπην της κ' έπήγε κ' εκάθῃσεν κοντά στο τραπέζι.

Την στιγμήν αυτήν εισήρχοντο ή κυρία Μάρσαλ με την Δωροθέαν.

— Ω! παιδάκια μου! είπεν ή μητριά. Μοῦ είναι άδύνατον νά σας κάμω μάθημα μέσα σὲ τόσο άκατάστατο δωμάτιον. Αὐτά τά βιβλία πρέπει νά μαζευθοῦν και νά μπουν στή θέσιν των.

— Έντελῶς περιττόν! εξήγησεν ή Δωροθέα. Έχουμε δοκιμάσῃ και την τάξιν και την άκαταστασίαν, και είδαμε πως χάνομε περισσότερον καιρόν νά βάζωμε τά πράγματα σὲ τάξι, παρά όταν ψάχνωμε νά τα εῦρίσκωμεν άμα είναι άτακτα...

— Αὐτή είναι πολὺ έσφαλμένη ιδέα, Δωροθέα μου... ὅπωςδὴποτε ὅμως επιθυμῶ νά τακτοποιηθοῦν αὐτά τά βιβλία.

— Τότε, ἄς τα τακτοποιήσῃ ή Μαριωρή... Αὐτή είναι ή πιό νοικοκυρά απ' ὅλες μας...

— Εγώ νομίζω ότι ενείνη πού τα έρριξε κάτω, αὐτή πρέπει νά τα βάλῃ είς την θέσιν των, άπήντησεν ή κυρία Αλίχνη.

Αμέσως ή Μαριωρή, με τό άδικον πείσμα της, ήρχισε νά τα τακτοποιῇ.

— Εσύ τα έρριξες; την ήρώτησεν ή μητριά της.

— Εγώ τα έρριξα! άπήντησεν ή Μαριάννα.

Αλλά ή Μαριωρή εξηκολούθησε την εργασίαν της, τραυλίζουσα μέσα στα δόντια της ότι ή Δωροθέα της είχε παραγγείλῃ νά τα τακτοποιήσῃ.

Μετ' ὀλίγον τό δωμάτιον ήτο σιγυρισμένον, και ὅλα τά κορίτσια έπήγαν κ' εκάθῃσεν κοντά στο τραπέζι — ὅλα δηλαδή, έκτός από την Ουίνιφρεδ, ή οποία είχεν ανακαλύψῃ τό φόρεμα και κατεγίνετο νά ένδύσῃ με αυτό την κουκλάν της, ήλθε δὲ με πολλήν δυσχερέσειαν της, όταν την εφώνασαν. Επίσης δεν ε-

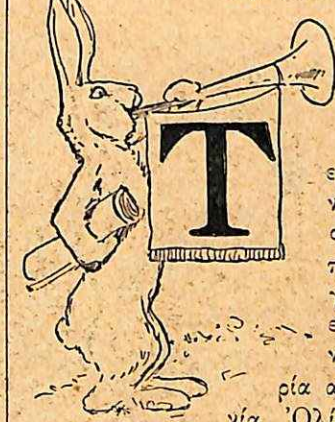
σηκώθη από την θέσιν της ή Έβελίνα, ή οποία ήτο άπορορημένη έντελῶς με την άνάγνωσιν της.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
Κατὰ τὸ ἀγγλικοὺν τοῦ Δοκ Σ. Ε. Μπουκάιν]

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΕΙΜΩΝ

Αγαπητοί μου.

Α θέλγητρα τοῦ χειμῶνος!... Όσοι τάχα πούν, ιδού

ευκαιρία διά νά τα χορτάσουν. Καί πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ότι είς τας Αθήνας ή ευκαιρία αὐτή είναι σπανία. Ολίγας μόνον ή-

μέρας ό άθηναϊκός Χειμῶν εμφανίζεται με ὅλην του την δριμύτητα, και έπομένως με ὅλα του τά θέλγητρα. Τόν άλλον χρόνον είναι ένας Χειμῶν ήπιος, μαλακός, υπεθυμίζων τότε την άνοιξιν και τότε τό φθινόπωρον.

Προχθές έγραφεν ή Διάπλασις, ότι την προσεκάλεσεν ό Ανανίας είς τόν

έξώστην διά νά της δείξῃ τας Αλπίεις. Καί ήσαν αὶ Αλπίεις αὐτάι τό ασύννητος θέαμα τοῦ Ὑμηττοῦ χιονοσκεπούς. Τό είδα κ' εγώ και δεν εύρηκα την παρομοίωσιν τοῦ ψυχογυιοῦ άνεπιτυχῇ. Μά την ἀλήθειαν! Καθῶς ήτο σφηνωμένον είς την εσχатиάν τοῦ δρόμου τό βουνόν μας, και από την διαύγειαν της ατμοσφαίρας εφάνετο τόσφ πλησίον, και άνειδεικνύετο ό ὅγκος του και τό ύψος του με την μαρμαίρουσαν λευκότητα των χιόνων, α, δεν ήτο πλέον ό ισθαφής και χαμηλός και γνώριμος Ὑμηττός. Είχε φορέσῃ την προσωπίδα τοῦ Λευκοῦ Ὁρόρους, και ὡμοιάζε με τοὺς χιονοσκεπείς εκείνους γίγαντας, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν και ήμείς... από τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια.

Σήμεραν πού σας γράφω, ὅλα τὰ τριγύρω βουνά φοροῦν την ιδίαν προσωπίδα. Αλλά και ή πόλις ένόμισε χρέος της νά μασκαρευθῇ. Την νύκτα έτυλίχθη με λευκόν σινδόνι, και τῶρ' ἀκούη τὰ ράχη του, — διότι θυμωμένος ό ήλιος τό πρωί τό κατεξέσχισε, — διακρίνονται εδῶ κ' εκεί επάνω είς τας στέγας. Τό θερμόμετρον, ό έλεγχός τοῦ Χειμῶνος, εξακολουθεῖ νά σημειῖν β α θ μ ο υ ς τόσον χαμηλούς, πού αν εξακολουθήσῃ έτσι, αφεύκτως ό Χειμῶν θά μείνῃ φέτος... άπροβίβαστος. Ό βορρᾶς σφυ-

ρίζει ως νά εκράτῃσῃ διά λογαριασμόν του ὅλας τας σφυρίκτρας πού έπείρσσευσαν από την Πρωτοχρονιάν. Οι πρωϊνοί δρόμοι είναι σκεπασμένοι με μίαν κίτρινην λάσπην, ανακατευμένην με κομμάτια πάγου, πού νομίζεις ότι την νύκτα έλεηλατήθησαν ὅλα τὰ ὑαλοπωλεῖα της πόλεως. Τὰ κεραμίδια στάζουν, χωρίς νά βρέχῃ. Καί ό ήλιος, κυνηγούμενος από κατάσπρα σύννεφα, βλέπει με μεγάλην του έκπληξιν τό ασυνείθιστον αὐτό πανόραμα τοῦ προσφιλοῦς του αστεως, με τοὺς διαβάτας τυλιγμένους είς γούνες και τσακισμένους είς δύο.

Ιδού λοιπόν σήμεραν μία ήμέρα σπανία διά τας Αθήνας. Θάνατείλουν ἄλλαι πέντε, ἄλλαι τρεῖς ὅμοιαι είς τό διάστημα τοῦ χειμῶνος; Εἶνε ζήτημα... Δι' αὐτό, συλλογίζομαι, ὅσοι αγαποῦν τὰ θέλγητρα τοῦ χειμῶνος, δεν πρέπει νά χάσουν την ευκαιρίαν. Ας εξέλθουν είς τοὺς δρόμους ή τουλάχιστον ας ἀναβούν είς τὰ δώματα. Θά εύρουν ἀκόμη και χιόνι διά νά κάμουν σφαίρας...

Εγώ, ό ὁποῖος, τό ὁμολογῶ, προτιμῶ τὰ θέλγητρα της Άνοιξεως, προσπαθῶ νά γελάσω τόν εαυτόν μου. Κλείω έρμητικῶς τὰ παράθυρα και τας θύρας, ἀνάπτω την θερμάστραν, κρεμῶ κοντά της τό θερμόμετρον διά νάναδῇ διά της βίας, τοποθετῶ είς τό τραπέζι μου άνθοδοχεῖον μ' εὐώδεις ναρκίσσους και γράφω κατὰ τοῦ χειμῶνος πρὸς ενδίκηνσιν...

Γνωρίζω ότι οι νεαροί μου αναγινώσται δεν θά εύρουν πολὺ τοῦ γούστου των την μεθοδόν μου. Κ' εγώ ὅμως, όταν είχα την ήλικίαν σας, δεν έδλεπα την ὥραν πότε νά χιονίσῃ, διά νά τρέξω έξω, νά παίξω χιονοπόλεμον και νά θαυμάσω τοὺς κήπους με τὰ φανταστικά άνθη της χιόνος. Χειμῶν χωρίς χιόνι, μοῦ εφάνετο κατὶ σάν σκορδαλία χωρίς σκόρδο... Δεν λέγω ότι και τώρα δεν μου άρέσει νά βλέπω τὰ χιονοσκεπή τοπία από τό παράθυρόν μου ή... επάνω είς εἰκονογραφημένα δελτάρια. Μοῦ ένθυμίζουν τὰ παιδικά μου χρόνια, όταν τό θέαμα μοῦ έπρόξενόυσε τόσην χαράν. Καί με κάμνουν νά φαντάζωμαι την χαράν τῶν σημερινῶν παιδιῶν, τὰ ὁποία ἀψήφουν τό κρύον, περιπαίζουν τόν βορρᾶν, άντέχουν είς κάθε δριμύτητα, και αγαποῦν τόν Χειμῶνα όταν είναι χειμῶν ἀληθινός.

Ας ἀπολαμβάνουν λοιπόν τὰ θέλγητρά του και ας μὴ χάνουν καμμίαν ευκαιρίαν. Όχι μόνον διότι ό ἀληθινός Χειμῶν είς τό κλίμα μας είναι σπάνιος, αλλά και διότι ή άνοιξίς της ήλικίας, τὰ παιδικά και νεανικά χρόνια περνοῦν. Καί έπειτα... ό ανθρώπινος χειμῶν δεν αγαπᾷ τόν χειμῶνα της φύσεως.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Δὲν ἔλειπον ὅμως οὔτε τὰ ζῷα οὔτε τὰ πτερωτά· ἐπάνω στὰ δένδρα, στραταῖ ἀπὸ πύθηνους ἐχοροπηδοῦσαν μὲ οὐραϊάσματα κ' ἔκαμναν περιεργότατα γυμνάσματα, ἐκσπενδονίζοντο ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί εἰς τὸ ἄλλο μὲ θαυμαστὴν εὐκρινείαν, καὶ ὑψηλὰ ἐπετοῦσαν σιμὴν πτηνῶν, ποικιλώτατα, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο τὰ διάφορα εἶδη τῶν λαμπροχρόμων παπαγάλων, καὶ οἱ ραμφισταί, πτηνὰ παράδοξα μὲ ῥάμφος μέγαν ὅσον τὸ σῶμα των, ἀλλὰ καμωμένον ἀπὸ χονδρῶδὴ οὐσίαν, μὲ χρῶμα κόκκινον καὶ κίτρινον, μὲ λεπτὰ πούπουλα στίλβοντάκινα.

Τὰ πτερά τῶν ραμφιστῶν εἶνε περιζήτητα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς. Κατασκευάζουν μὲ αὐτὰ κάτι διαδήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται νὰ φοροῦν μόνον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο παρεδόχθησαν ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ μονάρχαι τῆς Βραζιλίας. Καὶ ὁ τελευταῖος ἀκόμη αὐτοκράτωρ, ὁ Δὸν Πέτρος Β', τὸ ἠκολούθησεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ διαδήματος ἐφοροῦσεν εἰς τὰς ἐπισήμους τελετὰς μανδύαν ἀπὸ πτερά ραμφιστοῦ, ὡς διακριτικὸν γνῶρισμα τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος τοῦ τόπου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ποταμοῦ ἔβγαιναν κάποτε-κάποτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ ἐξέφαινοντο ἀμέσως, ἅμα διέκριναν τὴν λέμβον. Ἦσαν καίμναι καὶ χελῶναι διαφόρων εἰδῶν, μερικὰ μὲ πρασινωπά κελύφη, ἄλλαι μὲ μελαψὰ κελύφη καὶ στίγματα κοκκινωπά, ἀκανόνιστα, ὅλαι ὅμως μεγάλων διαστάσεων.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαρουργὴς, ὁ ὁποῖος ἀρετὴν ὦραν ἐκύτταζε μὲ ζωρὰν προσοχὴν τὴν ὄχθην, ἔδειξε μίαν μεγάλην σχισμὴν τοῦ δάσους, προσκτεινομένην πρὸς νότον.

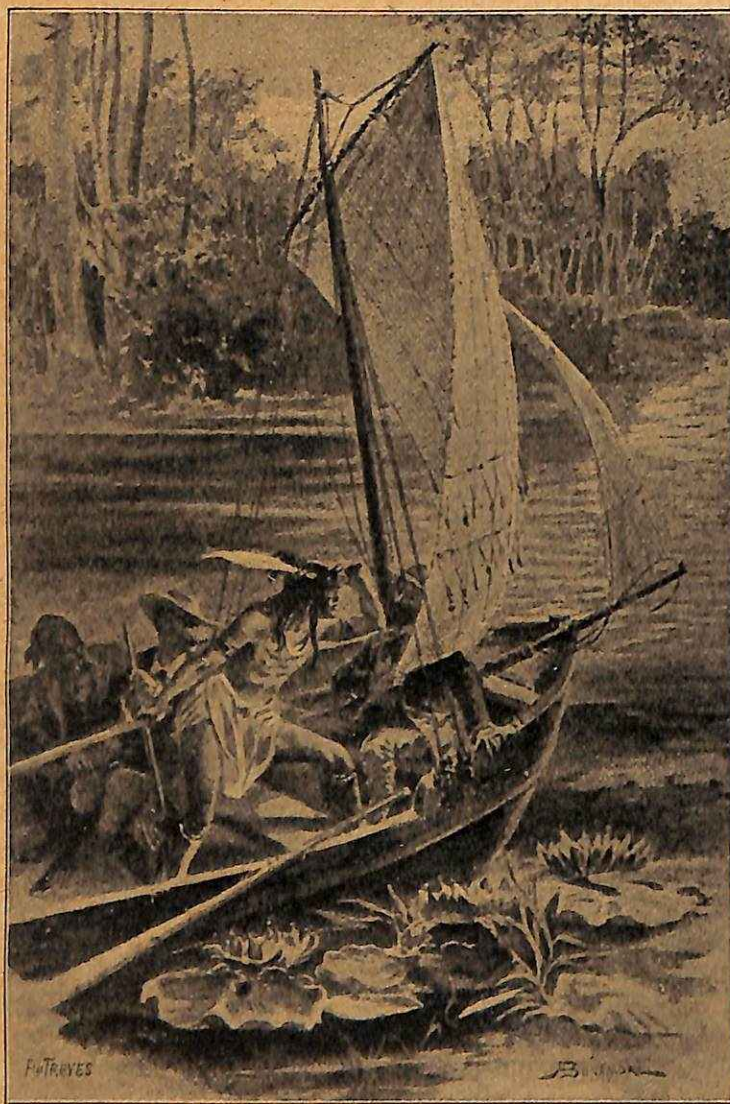
— Ὁ Καπαναπάρης, εἶπε.

— Ὁ ποταμός; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς παραποτάμους τοῦ Ὁρενόκου;

— Καὶ ποῖός το ξεῦρε; Πιστεύω, καὶ εἰς ἀκόμην δὲν ἐφθασεν ἔως τὰς πηγὰς του, ἀλλὰ δὲν φαίνεται, ἀπὸ τὸν ὄχθον τῶν ὑδάτων του, νὰ εἶνε τὸ μῆκος του παραπολὺ μεγάλο.

Ἐξάφνα ὁ Ἰνδὸς ἐσηκώθη μ' ἕνα πῆδημα ὀρθῶς καὶ ἐρρωθώνισεν, πολλὰς φορές τὸν ἀέρα. Τὰ δέξια του βλέμματα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ

« Εἰς κίνητον ἀπὸ τὴν θέσιν του... » (Σελ. 52, στήλ. γ')

ποτα, μὲ ὅστις ἤρχιζε νὰ διακρίνεται καθάρᾳ, καὶ ἐφάνησαν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ διατυπώσουν τὸν φραγμὸν τοῦ ἀπεράντου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐξεστίνετο ἔως ἐκεῖνον τὸν νέον ποταμὸν.

— Τί εἶνε Γιαρουργὴ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις δὲν ἐσέκρινε τὸ μάτι ἀπ' ἐπάνω του.

— Καπνός, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Ποῦ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ τὸν μυρίζομαι.

— Ἐγὼ δὲν μυρίζομαι τίποτε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἀφοῦ το λέγει ὁ Γιαρουργὴς, εἶνε φωτιά ἀναμμένη στὴν ὄχθην, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν κάμνουν ποτὲ λάθος.

— Θὰ εἶνε Ἰνδοί, καὶ μαγειρεύουν τὸ δεῖπνόν των.

— Ἰνδοὶ ὅμως, εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μέρη, σημαίνει ἐχθροί.

— Θὰ ἐτοιμάσωμε τὰ ὅπλα μας, ἐξάδελφε.

— Ἡ συμβουλὴ εἶνε φρόνιμη, εἶπεν ὁ ἰατρός. Γιαρουργὴ, πλησίασε ἔξω μὲ προσοχὴν.

Ὁ Ἰνδὸς διηύθυνε τὴν πρῶσαν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ οἱ δύο ἐξάδελφοι ἔκαμναν τὰς ἐτοιμασίας των διὰ νὰ μαϊνάρουν τὴν μπούμαν, διότι οἱ δύο φλόκκοι ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ τοὺς φέρουσαν ἔως τὴν ἀκτὴν.

Ὁ Γιαρουργὴς, ἐνῶ ἐκυβερνοῦσε τὴν λέμβον, ἐδείκνυν ἀδιάκοπα σημεῖα ἀνησυχίας. Συχνὰ ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν θέσιν του διὰ νὰ περιλάβῃ μὲ τὸ βλέμμα του εὐρυτέραν ἑκτασιν καὶ διὰ νὰ κυττάζῃ μακρύτερα, ἐρρωθώνιζεν ἐπιμόνως τὸν ἀέρα καὶ ἐκουνούσε τὸ κεφάλι ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔχει σοβαρὰς ἀμφιβολίας.

Καὶ ὅμως ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ὁρενόκου ἦτο ἐντελὴς ἡσυχος καὶ ἐφαίνετο ὅτι τίποτε ὑποπτον δὲν ἐκρυπτε. Τὰ πουλιά, κουρνιασμένα ἐπάνω στὰ δένδρα, ἐφλυαροῦσαν ἀδιάκοπα μὲ ὅλην τὴν ἀσφάλειάν των, καὶ οἱ πίθηκοι ἐταλαντεύοντο εἰς τὰς ἄκρας τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ φαίνωνται πῶς ἀνησύχησαν καθόλου. Τί λοιπὸν ἤμποροῦσε νὰ φοβῆται ὁ Ἰνδός, ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἔμεναν ἡσυχώτατοι;

Ἡ λέμβος, μὲ τὸ ἀεράκι που ἤβανεν ὅσον κατέβαιναν ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, ἐφθασε πολὺ γρήγορα εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου καὶ ἐξώκειλεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ εἰς τὰ ρηχά, κοντὰ εἰς κάτι γιγαντώδεις ραφίαις, αἱ ὁποῖαι εἶνε φοινικες ἑξοχοί, προσιδιάζοντες εἰς τὰ μέρη τοῦ

Ὁρενόκου καὶ τοῦ Ἀμαζώνος, ἔχοντες δὲ φύλλα εἰς σχῆμα πτερῶν, μακρὰ ἔως 16 ἢ 18 μέτρα τὸ καθένα!... Εἶνε δένδρα ὀλόφυλλα, διότι ὁ κορμὸς των εἶνε τόσο κοντός, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ χῶμα εἰς ὕψος 50 ἐκατοστῶν ἢ ἐνὸς μέτρου τὸ πολὺ.

Ὁ ἐπιβλητικὸς αὐτὸς καὶ θαυμαστὸς θαμνὼν ἦτο χωρισμένος ἀπὸ τὸ παρθένον δάσος, τὸ ὁποῖον ἐξεστίνετο ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀναβλαστημένος ἐπάνω εἰς μίαν ἀμυρῶδη προεσχὴν, ἥτις ἀνέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ Καπαναπάρου ἐπὶ

μήκους ἀρκετῶν ἐκατοντάδων μέτρων. Ἀφοῦ ἔδωσε τὴν λέμβον εἰς τὸ στέλεχος ἐνὸς καλαμοξύλου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐν εἶδος βαμβοῦ ἐλαφρότατον, λείτον καὶ ὀμαλόν, ὁ Γιαρουργὴς ἐπήδησε παρῆς εἰς τὴν ξηρὰν κρατῶν τὴν καλαμοσάλπιγγά του εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη τοποθετήσῃ ἐν βέλους.

Ἐρριψε ταχὺ βλέμμα ὀλόγουρα, εἰς τὴν ὄχθην, εἰς τὸν ποταμὸν, μεταξὺ τῶν γιγαντιαίων φύλλων τῶν ραφῶν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, κατόπιν δὲ νεύων πρὸς τὸν αὐθέντην νὰ μὴ κινηθῇ, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα σιγανόν, πρὸς τὴν ἄκραν τῆς σύρτειως.

Ἐξάφνα τὸν εἶδαν νὰ στέκεται, νὰ σκύπτῃ, ν' ἀνασηκῶν τὴν ἄμμον· καὶ τὸν ἤκουσαν ποῦ ἔβγαλε μίαν κραυγὴν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔτρεξαν γρήγορα κ' ἐφθασαν κοντὰ του, μὲ τὰ τουφέκια των.

— Τί ἀνεκάλυψες; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Τὴ φωτιά, ποῦ ἦτον ἀναμμένη πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός, μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος. — Δὲν εἶχε γελασθῇ ὁ Γιαρουργὴς!

— Φωτιά ἀναμμένη ἀπὸ Ἰνδοῦς;

— Ναί, μὰ ὦπλισμένους μὲ τουφέκια.

— Μὲ τουφέκια! — ἀνέκραξαν κατὰπληκτοὶ ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ναί, — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ το ξέρεις ἐσὺ; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Κύτταξε!

Ὁ Γιαρουργὴς τοῦ ἔδειξεν ἕνα βαθὺ ἔγχος ἀποτυπωμένον εἰς τὴν ἄμμον τῆς σύρτειως· ἦτο τὸ σημεῖον, ποῦ ἄφισε, καθαρῶτατα σχεδιασμένον, τὸ κοντάκι ἐνὸς τουφεκίου.

— Μήπως ὅμως εἶνε τὸ σημεῖον, ποῦ ἄφισε ἡ ἄκρα καμμιᾶς βανάγιας;

— Ὁχι, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουργὴς. Καμμία βανάγια δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ σχῆμα.

— Ἐεῦρε; ἂν ὑπάρχουν φυλαὶ Ἰνδῶν ὦπλισμένοι μὲ τουφέκια;

— Ὁχι, διότι οἱ Ἰνδοὶ προτιμοῦν τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος το βαιμένον μὲ κοῦραρε. Εἶνε ὅπλα βουδὰ καὶ ασφαλή.

— Μήπως ἐστάθμευε κανένας λευκὸς εἰς τὴν ἀμμουδιά;

— Θὰ ἐφαίνοντο τὰ ἔχνη ἀπὸ τὰ ποδήματά του, ἀφέντη.

— Διαβολοῖνδός πού σου εἶνε! — ἀνέκραξε κατὰπληκτὸς ὁ Ἀλόνσος.

— Μά... δὲν βλέπω ἔχνη ἀπὸ πόδια γυμνά, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὴ ἡ ἄμμος εἶνε παραπολὺ κληρὰ, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουργὴς. Κύττα-

ξε τὸ γυμνὸ μου πόδι δὲν ἀφίνει ἔγχος, ἀλλὰ τὰ δικά σας ποδήματα, ναί, καὶ τόσο βαθυὰ, ὥστε φαίνονται καθαρά.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ σκεπτικὸς. — Για νὰ δοῦμε ποῦ θὰ πάγῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία...

— Δὲν μου φαίνεται λόγος ν' ἀνησυχοῦμε, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τί μας μέλει ἐμᾶς. ἂν ἐστάθμευσαν ἐδῶ Ἰνδοὶ ἢ ὄχι;

— Καὶ ξεῦρε; γιατί ἔφυγαν; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής. Ἡ βιαστικὴ φυγὴ των μὲ ἀνησυχεῖ κυρίως.

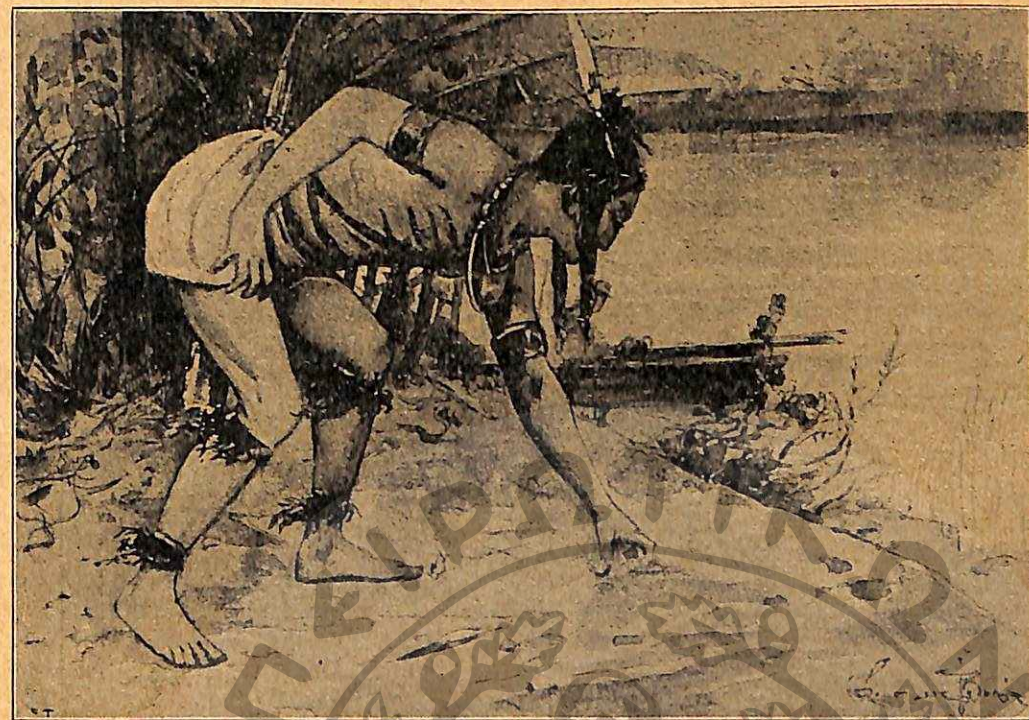
— Ἐφυγαν λοιπὸν τώρα κοντὰ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἀμα μας εἶδαν, ἐδιάσθησαν νὰ σκεπάσουν τὴν φωτιά μὲ τὴν ἄμμο κ' ἔκοψαν στὴ μέση τὸ γυμνὰ των. Βάλτε τὸ χέρι σας· ἡ στάχτη εἶνε ζεστὴ ἀκόμα, καὶ αὐτὰ τὰ σόφλια τῶν αὐγῶν τῆς χελῶνας εἶνε

ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ κατοικούμενα ἀπὸ ἐχθρὶκὰς φυλάς, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ αἰῶνων κληροδοτοῦν εἰς τὰ τέκνα των μῖσος βαθὺ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς λευκῆς γενεᾶς, τοὺς ὁποῖους θεωροῦν, ὄχι ἀδίκως, ὡς τυράννους καὶ καταπιεστές. Ἡ φρόνησις λοιπὸν αὐτὴ ἐσυμβούλευε νὰ φύγουν γρήγορα ἀπὸ τόπον, ὅστις ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐκρυπτε καμμιάν ἐνέδραν.

Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου ἐδειπνοῦσαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀμμουδιάς καὶ κατόπιν ἐσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν τόσο γρήγορα, βεβαίως θὰ εἶχαν σοβαροὺς λόγους διὰ νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν ταχέαν υποχώρησιν καὶ νὰ μείνουν ἀγνωστοί.

Ἄν εἶχαν καλοὺς σκοποὺς, ἔπρεπε νὰ μείνουν, διότι ἐγνώριζαν πολὺ καλά ὅτι τίποτε δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τόσο ὀλιγαριθμοὺς λευκοὺς.

« Τὸν εἶδαν νὰ σκύπτῃ, νὰ ἀνασηκῶν τὴν ἄμμον... » (Σελ. 53, στήλ. α')

Ὑγρὰ ἀκόμα· καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι τώρα μόλις τὰ ἀδείασαν ἀπὸ τὸ φαγί των.

— Πηγαίνει λοιπὸν κανένας πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς στὸν ἴδιον δρόμο; ἐπιθύρουν ὁ καλλιεργητής.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δὲν το γνωρίζω... ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ... ἡ ἐξαφάνισις τῶν δύο Ἰνδῶν, κατόπιν τὸ μυστηριώδες σύνθημα εἰς τὸν ποταμὸν... Ἀλλὰ, ἂς ἀφίσωμε γιὰ τὴν ὥρα αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἂς περάσωμε τὸν Καπαναπάρην καὶ ἂς πᾶμε νὰ στρατοπεδεύσωμεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'
ΟΙ ΓΕΦΑΛΟΙ

Ἡ φρόνησις ποτὲ δὲν εἶνε περιττὴ εἰς

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ ἔρριψαν τὸ τελευταῖον βλέμμα κατὰ τὰ γιγάντια φύλλα τῶν ραφῶν, ἐπεβίβασθησαν πάλιν εἰς τὴν λέμβον, ἔπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐπέρασαν τὸν Καπαναπάρην, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τὴν ἄκραν ἐνὸς ἀπεράντου δάσους ἀπὸ ἀστρονῶν ὅπου εἶνε δὲ ταῦτα ἐν εἶδος φοινίκων μὲ ἀκανθώδεις στέλεχος, τὸ ὁποῖον παράγει καρποὺς μαυρωτοὺς, στίλβοντες καὶ μεγάλους σὰν τὰ κάστανα, κρεμασμένους ἀπὸ τσαμπιὰ ἔχοντα μῆκος ἐνὸς πόδους περίπου.

Αὐτὰ τὰ δάση εἶνε τὰ δυσκολώτερα διὰ νὰ τα διαβῇ κανεὶς, ἐνίοτε μάλιστα εἶνε ἀδιάβατα καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὰ ἄγρια θηρία, διότι τὰ

φυσά βλαστάνουν τόσο κοντά τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε σχηματίζουν ἀληθινὸν φράκτην ἀπὸ ἀγκάθια δξύτατα καὶ πολὺ επικίνδυνα.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῇ ὀπίσω ἀπὸ κατὰ μέγαν δένδρον, καὶ μὲ τὰ πρῶτα σκότη πού ἐπεφταν καὶ ἠπλόνοντο γοργὰ ἐπάνω εἰς τοὺς δύο ποταμούς καὶ τὰ σύδενδρα μέρη, τὰ πουλιά καὶ οἱ πίθηκοι ἤρχιζαν νὰ σιωποῦν. Δὲν ἤκούοντο πλέον παρὰ αἱ παράχορδοι ἀλλὰ ἰσχυραὶ κραυγαὶ κάποιας συμμορίας ἐρυθροπυθῆκων, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγοῦσαν ν' ἀκουσθῶν καὶ τὰ νυκτόδια ζῶα, οἱ τρομεροὶ ἰαγουάροι, οἱ κογουάροι, οἱ μακρότατοι ὄφεις, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπῆδρε πρῶτος εἰς τὴν ὄχθην, ἠκρασθῇ μὲ βαθεῖαν προσοχὴν, κατόπιν δὲ ἔδρε τὴν λέμβον κ' ἐπροσκάλεσε τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους ν' ἀποβιβασθῶν, λέγων λακωνικῶς :

— Τίποτε.

— Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ περάσωμεν ἥσυχοι αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἦσυχοι ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Δὲν Ραφαήλ, σείων τὴν κεφαλὴν ὅ' ἄρχισεν μετ' ὀλίγον μὴά τέτοια συναυλία, πού θὰ μας σπάσῃ τὰ τύμπανα τῶν αὐτιῶν, ἐξάδελφέ μου.

— Θὰ συνειθίσωμεν, ἐλπίζω.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε λιγάνι δύσκολο γιὰ σένα ὅ' ἀκούσης τί διαβολικὴ ὀχλοδοῇ θὰ γίνη ! Νά ! . . . Ἀρχίζει κ' ὅλας !

Ἐνὰ κόσμος δὲ διέκοψεν ἀπρόοπτος τὴν βαθεῖαν σιγὴν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Καπαναπάρου, τὸ συνώδευαν κατὰ σπυρίγματα δξύτατα, τὰ ὁποῖα ἐνδύμιζες ὅτι ἐδραίναν ἀπὸ ἐκατοντάδας ἀτμοπλοίων.

— Τί εἶνε αὐτὰ ; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ὁ Ἀλόνσος.

— Εἶνε παρὰ νῆα ! πού ἀρχίζουν τὴν συναυλίαν των !

— Φρῦνοι ἴσως ;

— Ὅχι, εἶνε μαῦροι βάτραχοι, πού ἔχουν τὰ πσιναῖα των πόδια τόσο μακρὰ, ὥστε κάμνουν κατὰ πηδήματα πού μπαίνουν μέσα στὰ σπίτια ἀπὸ τὰ παράθυρα. Αὐτοὶ ὅμως πού σφυρίζουν εἶνε ἀπ' ἐναντίας φρῦνοι, οἱ λεγόμενοι «φρῦνοι τῶν πηγῶν», ἀρετὰ μεγάλοι, μὲ τὸ δέρμα των γεμάτο ἀπὸ κίτρινα καὶ μαύρα στίγματα, μὲ τὰς οὐρὰς των μεγάλας σάν καπέλλα, καὶ ἐπάνω στὰς οὐρὰς των κέρατα. Εἶνε φορτικοὶ νὰ τοὺς δῇ κανεὶς. Ἀκουσε, ἐξάδελφε, ἀκουσε ! . . .

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ ΤΟΥ ΚΥΡ ΘΩΜΑ

Ὁ κύρ Θωμᾶς Μανωλιάδης, πού ἔχει τὸ μεγάλο περιβόλι εἰς τὸ χωριό, καὶ κάθεται χειμῶνα-καλοκαίρι εἰς τὸ ἐξοχικὸ τοῦ σπιτί, καὶ νοικιάζει τὸ μεγάλο σπῖτι τοῦ πού ἔχει μέσα στὴν πόλιν, ἐπῆγινε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Τοῦ ἔκλεβαν τὰ μῆλα ἀπὸ τὴν μηλιά ! Βάθε βράδυ τὰ μέτρούσε καὶ κάθεται βράδυ ἔλειπαν. Καὶ νὰ δῇτε, πού οἱ κατεργαρίδες οἱ κλέφτες δὲν ἐπείραζαν τὰς παρακατινὰς μηλιὰς του, ἀλλὰ ἐπῆγιναν κ' ἐδιάλεγαν τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν δική του, τὴν ἀποκλειστικῶς δική του μηλιά, πού ἐφύλαγε τὰ μῆλά της διὰ τὸν αὐτό του.

Δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑποπτεῖσθῇ οὔτε τὸν ἀνηψιό του, τὸν Κωστή, οὔτε τὴν ὑπηρετριά του τὴ γρηῃ-Σταματίνα, γιὰ κλέφτες. Πρῶτον, διότι ἦσαν καὶ οἱ δύο πολὺ τίμια πρόσωπα, καὶ, ἐκτὸς τούτου, ἔτρωγαν καὶ αὐτοὶ τὸ μεριδίον των, ὥστε δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον νὰ κλέψω. Δεύτερον, διότι δὲν ἤμποροῦσαν τίποτε νὰ κάμουν, τίποτε νὰ ἰδοῦν, τίποτε ν' ἀκούσῃ καὶ τίποτε νὰ σκεφθῶν, χωρὶς νὰ τρέξουν καὶ νὰ το προσθάσῃ στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον, ὅς ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ὅς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Λόγου χάριν, ἔδλεπες τὴν Σταματίνα νὰ μπαίνει μέσα στὴν τραπέζαν μ' ἓνα ὕφος μυστηριώδες :

— Τάμαθες, ἀφέντη, τάμαθες ;

Πῶ ! πῶ !

— Τί πράγμα, Σταματίνα ;

— Νά ! . . . ὁ κύρ-πάρθερος, μαθές, ἐπῆγε στὴ χώρα, κ' ἀγόρασε ἓνα καϊνούριο καπέλλο !

Ἄλλες φορές ἐμπαίνει μέσα ὁ Κωστής, τρεχάτος σάν ἀνεμοστρόβιλος :

— Θεῖε ! θεῖε Θωμᾶ ! πῶ ! πῶ ! δυστυχία ! Ὁ Σαράντης . . . ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παιδί μὲ τὴ στραβὴ μύτη . . .

— Ἐλα, λοιπόν ! ἔλαγε ὁ κύρ Θωμᾶς, κ' ἐσκούπιζε τὰ ματογυαλιά του.

Θὰ μας πῆς τώρα πῶς αὐτὸ τὸ μαγκόπαιδο ἐπες ἀπὸ κανένα δένδρον . . .

— Ὅχι, θεῖε Θωμᾶ ! ὄχι, σοῦ λέω . . . ἀκόμα χειρότερα !

— Ἀκόμα χειρότερα ;

— Βέβαια ! . . . Νά ! ἔσπασε τὸ ταμπουράκι, πού του κάνανε μπουναμά !

Τὸ βλέπετε πολὺ καλά. Οὔτε ὁ Κωστής οὔτε ἡ Σταματίνα μποροῦσαν νὰ φυλάξουν μυστικόν . . .

Εἶδε καὶ ἀπέβειδε ὁ κύρ Θωμᾶς μὲ τὰ μῆλά του, κ' ἐπῆγε κ' ἔκαμε τὰ παράπονά του στὸν ἀστυνόμον, τὸν κύρ ἐνωματάρχη μὲ τὰ δύο γαλόνια. Καθάραι πράγματα ! οἱ κλέφτες ἐσκαρφάλωναν κ' ἐπενοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον τῆς μάνδρας, «γιατί ἐφανήκανε ξυσίματα ἀπὸ καρφία παπουτσιῶν ἐπάνω στὸν ἀσβέστη».

Ὁ κύρ ἐνωματάρχης ἔβαλε τὸν κύρ-Θωμᾶ νὰ τα πῇ καὶ νὰ τα ξαναπῇ διὰ νὰ τὰ καταλάβῃ καλά ὅστερα, ἐπῆγε καὶ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ περιβόλι, διὰ νὰ κυττάξῃ μὲ τὰ μάτια του τὰ ἔργη τοῦ πλημμελήματος. Καὶ τότε, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα που ἀνῆκεν εἰς τὸ ἀξίωμα του, εἶπε :

— Ἰδόντες τὰς ἀνωθι καταθέσεις καὶ ἐνεργήσαντες ἐπιτοπίους ἐρεύνας, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι συνέβη κλοπὴ μετὰ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας.

Καί, στρήβων τὰ ἀγκιστροειδῆ μουστάκια του, ἐπρόσθεσε :

— Ἐννοια σου, κύρ Θωμᾶ, καὶ θὰ σοῦ τὸν τσακώσωμε τὸν κλέφτη.

Ὁ κλέφτης ὅμως δὲν ἐτσακώθη καθόλου. Ἀπ' ἐναντίας, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῒ, εἰκοσιτρία μῆλα ἔλειπαν ἀκόμα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς καλῆς μηλιάς.

Ἡ Σταματίνα καὶ ὁ Κωστής εἶχαν γεμίσει ὅλο τὸ χωριό, — κυρὰ καὶ μυστικά, ἐννοεῖται ! — ὅτι οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυφύλακες θὰ κάμνανε καρτέρι . . . ὥς τὰ μεσάνυχτα. Καὶ φυσικὰ οἱ κλέφτες ἔκαμαν τὴν ἐπίσκεψίν των κατὰ τὰς δύο τὴν αὐγὴν !

Ὁ κύρ Θωμᾶς ἦτο πολὺ πονηρός. Χωρὶς νὰ πῇ κανενὸς τίποτε, ἐπίασε κ' ἔβαλε λεπτὰ σύρματα γύρω-γύρω στὸν τοῖχόν του, πρὶν γίνη ὅμως δέκα ἡ ὥρα, ὅλο τὸ χωριὸ ἤξευρε πῶς ὁ κύρ Θωμᾶς ἔστηνε σύρματα στὸ περιβόλι.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, τὴν σιγὴν πού ἡ Σταματίνα ἔφερνε τὰ μακαρόνια, ὁ κύρ Θωμᾶς εἶπε μ' ἓνα ὕφος πολὺ σοβαρό :

— Τώρα πιά, Σταματίνα, πάει ὁ κλέφτης ! Ἀπόψε θ' ἔναι συχωρεμένος ὁ κακομοῖρος !

Ἡ Σταματίνα ἐκατάλαβε πῶς ἔτρεχε κατὰ σοβαρὸ κ' ἐστάθη μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό καὶ ὁ Κωστής ἐκατάπιε λοξά, τόσο πού λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ.

— Ἦθελα νὰ σὰς πῶ τὸ στρατήγημά μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Θωμᾶς, μὰ . . . νά ! βάζω στοίχημα πῶς αὐτὴ ἡ φλύαρη ἡ Σταματίνα θὰ πᾶν νὰ το φανερῶσιν ὅς ὅλον τὸν κόσμον !

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ! ἐφώναξε ἡ γρηούλα. Ἐγώ, πού δὲν λέω κανενὸς τίποτες ἡ κακομοῖρα ;

— Καὶ σύ, Κωστή ; Μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ φυλάξῃς τὸ μυστικόν ;

— Βέβαια, ἐννοεῖται ! ἐφώναξε καὶ ὁ Κωστής, κόκκινος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Νά το πιστέψω ; ἀλήθεια ;

— Ἀλήθεια καὶ δέκα φορές ἀλήθεια !

— Λοιπόν, νὰ τὸ μυστικὸν μου. Ἐκρυψά ἓνα μέρος, πού δὲν σὰς το λέγω, ἓνα κανονάκι γεμάτο μὲ βόλια ἴσα μὲ τὴ μπουκά. Τὸ κανόνι αὐτὸ εἶνε δεμένο μὲ ἡλεκτρικὰ σύρματα, καὶ τὰ σύρματα εἶνε πλεγμένα ἐπάνω στὸν τοῖχον ἄμα κανέναν σκαρφάλωσιν, μπᾶμ' μπουμ, μπουμ, μπουμ ! παίρνει φωτιά τὸ κανόνι, πᾶρ' τὸν κάτω κομματία - κομματάκια, τὸν κλέφτη. Μὴν τύχη ὅμως καὶ πᾶτε, καὶ τὸ πῆτε στὸ χωριό ! . . .

Ἡ Σταματίνα καὶ ὁ Κωστής ἔταξαν πῶς θὰ κλειδῶσουν τὰ χεῖλη των.

Ἦστερα ὅμως ἀπὸ μίαν ὥραν, ὅσες τὰς πόρτες τοῦ χωριοῦ, αἱ γειτόνισσες τρομαγμένες ἐκρυφόλεγαν ἡ μία τῆς ἄλλης :

— Σοῦτ' κ' ἔβαλε μπόμπες καὶ κανόνια στὸν τοῖχόν του ὁ κύρ Θωμᾶς !

Καὶ ὅλα τὰ μαγκόπαιδα τοῦ χωριοῦ ἤξευραν ἀπὸ τὸ Χοντρογιάννο, πού το εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν Πέτρο, πού τοῦ το εἶπε ὁ Παναγιώτης, πού το ἄκουσε ἀπὸ τὸν Μήτσο, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κωστής το εἶπε μυστικά, — ὅτι ὁ πρῶτος πού θὰ σκαρφάλωνε στὸν τοῖχον θὰ γινότανε λυγρὰ μ' ἓνα ταχυδόλον, πού ἦτανε γεμάτο μὲ βόλια φαρμακωμένα.

Καί, ἔως τὸ βράδυ, στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ δρομάκια, ἔως στὰ χωράφια, δὲν ἄκουσε παρὰ αὐτὸ τὸ μυστικόν, πού το ἔλεγαν στὸ αὐτί, νὰ μὴν τ' ἀκούσῃ ἄλλος :

— Ξέρεις, τὸ κανόνι . . . τὸ κανόνι τοῦ κύρ Θωμᾶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωῒ, οὔτε ἓνα μῆλο δὲν εἶχε σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ ἴδιο καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Τὸ ἤξευραν πῶς ἦτανε ἓνα κανόνι στὴ μέση, καί, διάβριε ! — νὰ πᾶν κανεὶς νὰ γίνη κομματία γιὰ μῆλα, δὲν ἦτανε σωστόν.

Καὶ κανεὶς, μὰ κανεὶς δὲν ἐφαντάσθη ποτὲ τὴν ἀλήθειαν, — δηλαδὴ ὅτι, ὅσον ἔχει ἡ τσέπη μου κανόνι, ἄλλο τόσο ἦτο κανόνι καὶ στὸν τοῖχον τοῦ κύρ Θωμᾶ !

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος γυμνάζεται καθημερινῶς, ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἑξ ἐτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἰτατροὶ ἐκάνονισαν δι' αὐτὸν ἰδιαίτερον σύστημα γυμναστικῆς, καὶ ἰδιαίτερος διδάσκαλος διωρίσθη διὰ νὰ τον ἐπιβλέπῃ γυμναζόμενον. Καὶ τώρα ἀκόμη ὁ γέρον διδάσκαλός του, ἐπιβλέπει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων τοῦ μεγάλου Κάιζερ, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐννοεῖ τακτικώτατα νὰ κάμῃ τὴν γυμναστικὴν του, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ πρωῒ.

✽

Ὁ Μπγέρνσον, ὁ διάσημος Νορβηγὸς συγγραφεὺς, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ἐμαθήτευεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Μέλδε, μιᾶς ὡραιότατης πόλεως εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Νορβηγίας. Ἦτο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος καταληλθότατος διὰ ν' ἀναπτύξῃ τὴν φαντασίαν τοῦ μέλλοντος μυθιστοριογράφου. Ἐξω ἀπὸ τὰ μαχαζιά ἦσαν κρεμασμένα πολυτίμητα γουναρικά τῶν ὑπερβορείων πολιτῶν

χωρῶν πρὸς πᾶν ὁλόγυρα εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφῆετο σειρὰ διαρκῶς γινομένηων βουνῶν ἀπέναντι δὲ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μέλδε κείνται ἀναριθμητὰ νησάκια, ὅπου οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἐπῆγαινον καὶ ἐπαίζαν τοὺς Ροβινζώνας. Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Μπγέρνσον ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ ἐπωνύμιον «Ὁ Ταραχοποιός», διότι ἀπὸ μικρὸς εἶχε πρωτοτύπους καὶ ριζοσπαστικὰς ιδέας.

✽

Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους συγχρόνους πολεμικοὺς ἀνταποκριτὰς, ἂν καὶ νέος ἄκμῃ, εἶνε ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος Ἄγγος Χάμιλτων. Ἐχει ταξιδεῦσιν σχεδὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔχει γράψῃ ἐν ἑξοχῶν βιβλίον περὶ Κορέας ἔχει ἀσπληθῇ εἰς τὴν ποιμνιοτροφίαν, ὅταν ἦτο εἰς τὴν Αὐστράλιαν ἔχει πολιορκηθῇ μετὰ τὸν στρατηγὸν Βάδεν-Πάουλ εἰς τὴν Μαϊφκίχ, κατὰ τὸν ἀγγλοπολεμικὸν πόλεμον ἔχει πικρευρεθῇ εἰς τὰς ταραχὰς τῶν Μπόξερς εἰς τὴν Κίνα ἔχει χρηματίσῃ εἰς τὴν Σομαλιλάνδην καὶ εἰς τὰ κράτη τοῦ Αἰμου καὶ τώρα παρακολουθεῖ τὸν ρωστο-ιαπωνικὸν πόλεμον εἰς τὴν Μαντζουρίαν. Προσθέτατε ὅτι εἶνε διάσημος κροκετιστὴς καὶ ποδοσφαιριστὴς, — καὶ σημειώσατε ὅτι ἤρρισε πολὺ ἐνωρὶς τὰς περιπετείας του : ὅταν ἦτο παιδάκι, ἔπρεσεν ἀπὸ ἓνα παράθυρον καὶ ἐκαρφώθῃ εἰς τὰ σιδερένια κάγκελλα πού ἦσαν ὑποκάτω.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο μικρὰ φίλα συναντῶνται.

— Μπα ! καὶ γιατί εἶσαι γεμάτη μυρωδιές σήμερα ; Μήπως πηγαίνεις σὲ καμμιὰ συναναστροφή ;

— Ὅχι, καί μένη, πηγαίνω νὰ φωτογραφηθῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀννίαν τοῦ Καρχηδόνου [Ε]

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΔΗΣΙΣ

Σήμερον λίγαι ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1905 μὲ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια. Θὰ περιμένω ἕως αὐτοῦ τὸ βράδυ τοῦ ἐν Ἀθῆναις, καὶ θὰ περιλάβω ἀκόμη κ' ἐκείνους τῶν ὁποίων αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ ἐπιταγαὶ ἐστάλησαν μὲν ἐγκαίρως ἀλλ' ἐδράδωναν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον (τοῦτο τὸ ἐξακριβῶν ἐυκόλως ἀπὸ τῆς ταχυδρ. σφραγίδας τοῦ γραφείου τῆς ἀποστολῆς.) Ἄλλον κανένα ἀνελαττέτως. Οἱ ἐγγράφοντες ἡ ἀνανεώτες κατόπιν δὲν θὰ λάβουν ἀριθμὸν Δαχείου καὶ δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν ψευδώνυμον ἢ νὰ κρατήσουν αὐτὸ πού εἶχαν ἕως τώρα, παρὰ μόνον ἐὰν πληρώσουν, ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς, καὶ ἰ φράγκον ἐπιπλέον, — σύμφωνα μὲ τὸν νέον Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων.

Λοιπόν, ἀπὸ τοῦ προσέχοντος φύλλου καταργεῖται τὰ ψευδώνυμα διὸν τῶν μὴ ἀνανεωσάντων τὴν συνδρομὴν των, καθὼς καὶ τῶν ἀδελφῶν των. Ὡστε, ὅσοι ἐξ αὐτῶν θ' ἀνανεώσουν εἰς τὸ μέλλον, ἀς φροντίσουν καὶ διὰ ψευδωνύμων.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΛΑΜΠΡΟΥ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ βιβλιοπωλείου Π.Δ. Σακελλαρίου ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν καὶ δευτέρου τόμου μὲ λόγους, ἐπιστολάς καὶ ἄρθρα τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου, πρωτάνευς τοῦ Ἑβραίου Πανεπιστημίου. Ὁ νέος τόμος θὰ ἐπιγράψεται :

Μικταὶ Σελίδες, θάποτελῃται ἐξ ἑπτακοσίων σελίδων μετ' εἰκόνας καὶ τεσσάρων ἐγχρῶμων πινάκων. καὶ θὰ τιμᾶται δρ. 9 διὰ τὸ ἱστωρικὸν καὶ φρ. χρ. 9 διὰ τὸ ἔξωτερον.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συστησῶν τὸ βιβλίον, διότι τὸ ὄνομα τοῦ κ. Λάμπρου ὡς σοφοῦ ἱστοριογράφου, γλαφυροῦ συγγραφέως καὶ ἐνθουσιώδους ἐθνικοῦ ρήτορος, εἶνε πανελλήνιον. Καὶ εἰμὶ βεβαία ὅτι ἡ εἰδησις τῆς νέας ἐκδόσεως θάκουσθῃ μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν μεταγενέστερων ἀδελφῶν τῶν συνδρομητῶν μου, ὅσοι ἀγαποῦν τὰ ὥρα α.τ.τ. ἀληθῶς πολυτίμητα βιβλία.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΙΘΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

2.— Ἡ Ὁραία Λεκάς μου συνιστᾷ σήμερον πτωχὴν κόρην ἀπὸ τῆς Λευκάδας, πολὺ ἐπιμελῆ, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι οὔτε βόλτα ἡ καμένη δὲν ἔχει νὰγορήσῃ καὶ ἀντιγράφει τὰ μαθήματα διὰ νὰ μελετᾷ. Ἐχει μεγάλῃ ἐπιθυμίαν νὰ γίνη συδρομητρία μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς εὐπόρους καὶ θὰ τὴν εὐεργετήσῃ.

Τὴν ἀναβολὴν, θαλάσσιον Ἀφρὲ, εἰμπορεῖς νὰ τὴν θεωρήσῃς εὐεργετή, ἀπὸ θὰ μελετήσῃ ἀκόμη περισσότερον. Ἐνεκα τῶν ἐορτῶν, τὰ φύλλα ἐτυπῶντο κάπως ἀργότερα, τῶρα θὰ τα λαμβάνῃς τακτικὰ, κάθε Σάββατον.

Πολὺ τυχερὴ εἰς ἓνα λαχέον ἡ φίλη μου Ροδόπη [ΕΕ]. Ἐκέρδιον εἶνε πολυέλεον αἰτίας 12 λιβρῶν. Ἀλλὰ κ' εὐγενής. Διότι ἀμέσως τὸν ἐχάρισε νὰ στολίσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς πόλεως τῆς. Εὐγε.

Ἀκόμη καὶ ἡ μαμμά—μου γράφει ἡ Περὶς Ἀηδῶν [Ε], — ἡ ὁποία μὲ τὰς ἀσπολὺς τῆς δὲν ἔχει καιρὸν νὰ παρακολουθῇ τὰ διηγήματά σου. ἂν καὶ τα θυμᾷ, διότι κάποτε τῆς τα διηγοῦμαι, ἐφέτος ἀπεράσισε νὰ τα παρακολουθήσῃ. Τόσον ὥρα εἶνε τὰ φετεινά.

Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν τῆς Λεονοποπούλας [Ε] : «Ἐνωκλειστὸς λαμβάνεις δρ. 3 καὶ σε παρακαλῶ νὰ τὰς μεταβιβάσῃς εἰς τὸν κ. Φαίδω. ὅπως μοὶ ἀποστείλῃ τὴν Β' Σειρὰν τῶν ἐδιηγημάτων του μόνον, διότι τῆς πρώτης εἰμαι ἤδη κάτοχος. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον πρὸς τὸν. ἔξω ὅν μου. Εἶμαι, βλέπεις, ὀλίγον ἐγωίστρια καὶ τὰ καλὰ πράγματα τὰ φυλάττω δι' ἐμέ !»

Τῶντι, Κωμικὸν Σημάτα [ΕΕ]. βλέπω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου ὅτι ἔκαμες μεγάλας προόδους εἰς τὴν καλλιγραφίαν, — ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν, καὶ εἰς τὸ ὕψος. Χάρις πού εἰς αἰτίας μου ἀπέκτησες τόσους φίλους ὅς ἔλαδεις τὴν ἐορτὴν σου ἀπὸ αὐτοῦ τόσας δελτιόρια, ἐπισκεπτήρια κ' ἐπιστολάς «μὲ φρίσας μεστάς ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι σὲ συνεκίνησαν».

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν [ΕΕ]. Ἡ Κυριακή θὰ δημοσιευθῇ, ἐλπίζω, περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου. Φαίνεται ὅτι καὶ σὺ ἀπὸ τὰς περιπετεῶν μυστοτήτων προτιμᾷς τὸ οἰκογενειακόν.

Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ]. ὅλας σου τὰς παραγγέλεις ἐξέτελεσάν ὅταν ἦθελον ἡ σειρὰ των. Ἡ ἐφετεινὴ γραμματοπλημύρα εἶνε πρωτοφανὴς καὶ δὲν

θην όμως που ήταν έδω κατ'αυτὸς οἱ γονεῖς τῆς Ἀργυροτριανταφυλλίδας καὶ δὲν τοὺς εἶδα, διὰ τὰ τοὺς συγχαρὰ διὰ τὴν λαμπρὴν τῶν κόρης Φύλλα καὶ λυμὸν ἐστειλα.

Τὴ πταίει τὸ καίμενο τὸ ψευδώνυμον. Λαγροστεφῆς [ΕΕ], ἂν οὐ τὸ κατεδίκασες εἰς... γαλήνην. Νὰ πιστεύσω τὴν ὑπόσχεσίν σου; Δυσκολεύομαι, διότι καὶ περίου μοῦ ἔκαμες τὴν ἰδίαν. Ἄς ἐπίσω λοιπὸν δεῖ τὰ ἐφετεινὰ θὰ σ' ἐλκύουν νὰ μου γράφης συχνὰ καὶ νὰ φαίνεσαι, ἀνεξαρτήτως ὑποσχέσεως. Ἡ ἐπιστολή σου ὠραιότατη.

Ὁραῖα ἐπιστολὸς αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἐξῆς, ἄλλοι ἰδιαιτέρως μνηστῆρες: Λαλαργιάς [ΕΕ], Δοῦξ τῆς Καρδοστου [Ε], Ἀργυρὰ Πανσέληνος [ΕΕ] Ἀδός Φοινικῶν [ΕΕ] καὶ Πρίγκιψ Τζάλμας [ΕΕΕ] μὲ μίαν σύγκρισιν τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ μετὰ τὸ δικό μας Μεσολόγγι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἰδαῖον Δάκτυλον (Π. Ι. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον ἐστειλα ὅτι ἐξήγησε;) Κῆμα τῆς Μεσογείου (Α. Φ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Βασιλίσσαν τῶν Μυκητῶν (Χ. Ν. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς) εἶδα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου ὅτι πραγματικῶς αἰσθάνεσαι ᾗδ' ἐντός σου τὸ πῦρ ἐκείνο τὸ ἱερὸ, τὸ τόσο εὐχόλως μεταδιδόμενον: τὸ πῦρ τῆς Διοπλάσεως! Ἀύραν τῆς Ραψάνης (Μ. Α. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλευθερον χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Αἴλιον Ἀριστείδην (Α. Β. Χάρτην τῶν λύσεων ἐστειλα) Ἀττικὸν Ἠλίον (Γ. Σ. Δ. καὶ [Ε] διὰ τὴν ὠραὴν ἐπιστολήν) Μέγαν Κωνσταντίνον (Κ. Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο ἐλευθερον ἐστειλα) Ἐρμῆν Ἀργεῖφόντην (★★★ ἐστειλα χάρτην τῶν λύσεων) Ἀποικον Κερκυραῖον (Δ. Θ. Π. τοῦ ὁποῦ οὐ «πυρίπλους πόθος» ἦτο πῶς νάτιωθῇ νὰ γίνῃ ἐπιτέλους τακτικὸς συνδρομητὴς μου καὶ τὸ κατώρθωσιν! Μαυροσουκαλὸ (Θ. Ν. Φ.) καὶ Νεολαίαν Χαλκίδος (Π. Π.)

Ὁ φίλος μου Παῦλος Μ. Πέππας παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι ἐκ τῶν δύο που προτείνει, τὸ πρῶτον εἶναι ἀκατάλληλον, τὸ δεύτερον ἀντίκει εἰς ἄλλον.

Ἀλλαγὰι ψευδωνύμων: Σῆμα τῆς Διαπλάσεως (Κ. Α. Μ. καὶ [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραὴν ἐπιστολήν) τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου τὸ βλέπει παραπάνω) καὶ Ἐρμῆς πευλὶ (ὅτι ἐξέλεξα)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: Ἡ Ἑσπερία Αὔρα μετὰ τὸν Μελαρχολικὸν Ἐρμῆτην, Πετρούσιον Καρδιαν, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ἀκτινοβόλον Ἀστρὸν καὶ Ἠλῶτον τοῦ Δουναβέως— Ἡ Ὁρὰ Ἀκτί μετὰ τὸν Χιακὸν Ἀνεμόν, Χιακὸν Κρίνον καὶ Ἑσπερίαν Αὔραν— Ἡ Ἰνδα μετὰ τὸν Μελαρχολικὸν Ἐρμῆτην, Ἀλωμὸν Τραγονδιστήν, Ἑλληνα Ἀθλητήν, Κόμητα τῆς Κεφαλῆς νίας καὶ Ἑλληνόπαιδα— Εἰρήνην ἢ Ἀθηναία μετὰ τὴν Λευκὴν Ἀνεμώνην, Μυσοσιτίδα, Φωστῆρα τῆς Ἡπείρου, Σιρηνάταν τοῦ Σοῦμπερο, Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ Ἀηδόνα τῶν Τεμπῶν— Ὁ Θαλάσσιος Ἀρρὸς μετὰ τὸν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Βροντήν τοῦ Διός, Σεντενυμένον Ἑλληνόπουλον καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσασκιάδα— Ἡ Κυμαίλουσα Σημαία μετὰ τὸν Μουσικὸν Ἀπόλλωνα, Φίλημα τοῦ Κύματος, Μαραμένον Ρόδον, Μσομηδονίαν Ἀκτὴν καὶ Θαλασσιὸν Αὐτοῦδιν— Ὁ Πρίγκιψ Τζάλμας μετὰ τὴν Χιακὴν Ἡρώδα, Βασιλίσσαν τῶν Κυμάτων, Μαγεμένην Ἀκροθαλασσιάν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Κόρην τοῦ Αἰθέρος— Ἡ Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν μετὰ τὸν Σεντενυμένον Ἑλληνόπουλον καὶ Φίλην τῶν Ζώων— Ἡ Ἀνθοῖσα Νεότης μετὰ τὴν Ἀύραν τῆς Ἐλευθερίας, Πύργον τῆς Πέτρας,

Κυανόλευκον Σημαίαν καὶ Ὁρὰν Ἀοιδόν— Ὁ Δοῦξ τῆς Καρδοστου μετὰ τὸν Νεκτρούλακα καὶ Νεανικὴν Ἀγαλλίασιν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς (ἔστειλα) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (τοὺς εἰδοποίησα καὶ θὰ σου στείλουν) Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ὠραῖο αὐτὸν δῶρόν σου οἱ στίχοι μοῦ ἤρεσαν πολὺ) Ἀνδρῆαν Κ. Δρακόπουλον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνάνιν) Βαρυλαγρόδαν Ὁρφαῖν (ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ φίλα σου θὰ σε ἀφίσουν κάποτε ἡτυχημένη μὲ γράφης κ' ἐκτενέστερα) Κλημενίτην Παπαδημητρίον (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην τῶν λύσεων) δὲν ἐδιόμισες τὸν Ὀδιν; Δικέφαλον Ἀετὸν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραὴν ἐπιστολήν μετὰ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ «Πλουτάρχου» καὶ τὴν μεταφρασίν του πνεύματος τοῦ Οὐγὺ) ἀρκετὰ ἐπιτυχρήν. Εὐμοσπιδά (φαντάζομαι τὰ παιχλῖδια σας καὶ τὸν γιο σπλιεμον) τὰ γράφει σήμερον καὶ ὁ κ. Φαίδων) Τέτην Κ. Σωτηριάδην (εὐχαριστῶ πολὺ) Μαγευτικὸν Ἀδός (ἔστειλα) Ἑλένην Παπάζογλου (χάρην λύσεων ἔστειλα) ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον, κατὰ τὸν Ὀδινόν, πρέπει νὰ στείλῃς [φρ.] Κ. Γ. Ἰσκον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνάνιν) Τζάμον Ἀνακατωμένον (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, [Ε] εἶπα εἰς τὸν Ἀνάνιν τὴν παρατήρησίν σου, κ' ἔμεινε συλλογισμένος... ποῖς ξέρεῖ!) Κτηνηγέτιδα Ἀρτεμὶν (καλῶς ἤλθες ἢ παραγγέλια σου ἐξετελέσθη) Οὐδένα (ἢ ἀνωμαλὴ «ἐθερκευθῆ») Νερόβραστον, Ἀνθῶσαν Νεότητα ([ΕΕ] τί χαριτωμένον πάλι τὸ γραμματάκι σου καὶ τί γενναῖον τὸ ζεσπάθμα σου! τὸ ἐπεισόδιον τοῦ «διότι μ' ἔκαμε κ' ἐγὼ» ἀσπάζομαι) Ἰπποκρίτην τῶν Ποιητῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συλλαγματικὴν τῶν 365... εὐτυχῶν ἡμερῶν) Φωστῆρα τῆς Ἡπείρου (βραβεῖον ἔστειλα) Νῆσον τῶν Σειρήνων (ἔστειλα) Ὁραὴν Ἀμαζόνα ([ΕΕ], ἔστειλα ἐκ δευτέρου) ἔχει καλῶς) Ἀνιθαν τὸν Καρχηδόνιον ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὠραιότατη καλῶς καὶ τὸ Παϊτικὸν Πνεῦμα δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ἔχω βιβλιοδετεῖν, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ: τὸν τύπον σου εἰς κανένα καλὸν βιβλιοδέτην νὰ σοὺ τον γρυτοδέσῃ) Ρεμβασιμὸν (ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε πόσον εἶναι ὠραῖα τὰ Μικρὰ Μυστικὰ, καὶ μάλιστα ἔλαβε τὰ πρῶτα, κατενθουσιάζθη) Ἰον, κ. λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωις λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πηκτεῖται ἐν τῇ Ἱερῇ μας εἰς φακέλους, ὡς ἑκάστου προτιμᾷ 20 πύλλα καὶ τιμᾶται 90 λ.

66 Λεξιγρῆφος.

Μετὰ τὴν τετράποδον, τὸν Τρωᾶ ἂν ἐνώσῃς, Ἐνα μετὰ τὸν ποταμὸν εὐρύς θὰ φανερώσῃς, ἀτλή, ὅπου Στέλλας ἢ Παπαδοπούλου

67. Μεταγραμματισμός.

Σὸ Αἰγαῖον νῆος, εἶμαι

Ὅπως ἔχω ἂν μὲφίτης,

Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλόξῃς,

Πολλὰ δένδρα θάπαντήσῃς

Ἐστειλῇ ὑπο Νύτη ἢ Παπαδοπούλου

68. Αναγραμματισμός.

Ἄ, δὲν μένεις σὲ χωρὶς,

Καὶ ἂν ἀναγραμματίσῃς

Ἐνα πρᾶγμα που φορεῖς,

Γίνεται εἰς τὸ λεπτό,

Εἶναι νὰ μὴν ἀπορήσῃς

Τόπος ὅπου κατοικεῖς.

Ἐστειλῇ ὑπο τῆς Δοῦξ

69. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.— Πέρασε ἡ ὥρα πηγαίνομε λοιπὸν

2.— Ὅταν κρυθῶ, ἴπτομαι γρήγορα-γρήγορα.

3.— Πρόσεχε τὸ κάθισμα νὰ μὴ πίσης!

4.— Καθὼν ὀλέθριον ἢ μωρία.

Ἐστειλῇ ὑπο τῆς Πλουτάρχου Φύλλας

70. Ρόμβος.

Π

★ ★ Ρ

★ ★ ★ ★ Σ

★ ★ ★

★

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Σθενελαῖδα

71-72. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖον βιβλίον δὲν εἶναι ὀρθόδοξον;

2.— Ἄ, εἶναι δένδρον τὸ πρόσπων, ποῖοι οἱ καρποὶ τοῦ;

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας

73-77. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεις ἄλλας τόσας λέξεις, πάσας δυνάματα φυτῶν:

Κιθάρα, μαλακός, πιραμίδ, Ἀθήναι, ῥαδαίμος.

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ

78. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ τελευταὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄμα βασιλείας τῶν Ἀσσυρίων:

1, Μέγας Ρωμῆος. 2, Ἀρχαία βασιλοπαις.

3, Θεά, 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Κένταυρος.

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Ἑλλήνος Μεσολόγγιον

79. Ἑλλισποσύμφωνον.

εἰς τὴν αἰ-εοι-η-ια

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ

80. Γρήφος

δι Θε

δι γων εἰ θε εδ θε

δι θε

Ἐστειλῇ ὑπο τοῦ Α Κουρῆ

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49

539. Ἀντινάξ (ἄσσ, ἄναξ) — 540. Δ. ὠν

(δύο ν. γ.) — 541. Ὁ βροχὸς-ρόμβος. — 542. Ἡ

σωπή.

543. Π

544. ΣΟΦΩΝΙΑΣ (σοφίς, φόνος ὦν. Νοτάς,

ΔΑΝ

Ἰωνία, Ἀννας.) — 545.

ΔΗΜΟΣ

Πᾶν μέτρον ἀρίστον

ΠΑΜΙΣΟΣ

(Ἡ ἀνάγκη ἀρχεται

ΝΟΣΟΣ

κάτωθεν ἀριστερᾶ, καὶ

ΣΟΣ

προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπὶ

Σ

πάντα πλάττει. πάντοτε ἐκ

τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 546-547. 1, Ὅτι

ὁ μὲν πρῶτος εἶναι διπλωμάτης, ὁ δὲ Κύκλωψ μο-

νομάτης. 2, Ὅτι καὶ ὁ ἀσθενικός, εἰμπορεῖ νὰ

εἶναι ἀναμῆς, ὅπως ὁ Ζέφυρος (ζέφυρος.) — 548.

Ὁ ἔχω, φίλου, ἀληθεῖς πρὸς βράγον ὁμοιάζει —

ἀκλονητόν, ποῦ συμφορὰ καμνὶ δὲν τον τρομᾶ-

ζει — 549. Ὁ Πάρις ἦτο Τρῶς (Ὡπα-ρ

εἰς ἰ-τὸ τρῶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ ὅτι τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλαττωσὶς ὅμως 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγωτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.)

Παρατείνω τὴν προθεσμίαν τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν μέχρι 28 Φεβρουαρίου.

— Ἀργυρὰ Πανσέληνος. (Ε 14)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθὼς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κομμάτια μαῖρας, κομψοτάτη.

Τιμᾶται ὁρ. 3.— Ταχυδρομικῶς ὁρ. 3,50. — Διὰ τὰ

Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ

προσθήκης ταχυδρομικῶν.

